

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

23. ČÍSLO / XXXI. ROČNÍK

17 Kč • 0,90 €

11. ČERVNA 2023

Z obsahu:

Protagonista hlásání -

Duch Svatý

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 22. února 2023,
Řím, aula Pavla VI.
- strana 2 -

Důvěra za důvěru

Bratr Amadeus

- strana 3 -

Svatý Řehoř Barbarigo

Libor Rösner

- strana 4 -

Sacré-Cœur

Božena Grzebieňová

- strana 6 -

Neposkvrněné Srdce

Panny Marie

Ignace de la Potterie

- strana 8 -

PhDr. Lubomír Štula

byl povolán Pánem

do nebeského království

- strana 10 -

Maminka Markéta (19)

Život matky Dona Boska

Teresio Bosco

- strana 11 -

1 800 afrických dětí
dostane po celý rok
teplé jídlo díky výnosu
z brněnského koncertu

- strana 12 -

Protagonista hlásání - Duch Svatý

Katecheze papeže Františka při generální audienci 22. února 2023, Řím, aula Pavla VI.

Ježíš k nim přistoupil a promluvil: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte tedy, získajte za učedníky všechny národy, křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!“ (Mt 28,18-20)

Drazí bratři a sestry, dobré ráno a vítejte! Na naší katechetické pouti o evangelizačním nadšení dnes vycházíme z Ježíšových slov, která jsme slyšeli: „Jděte a získajte za učedníky všechny národy a křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého.“

(Mt 28,19) Jděte, říká Zmrtvýchvstalý, nikoli proto, abyste někoho indoktrinovali nebo dělali proselyty, to ne, ale abyste byli učedníky, to znamená, abyste každému dali příležitost přijít do styku s Ježíšem, poznat ho a svobodně ho milovat. Jděte a křtěte. Křtít znamená ponořit, a proto

ještě před označením liturgického úkonu vyjadřuje tento pojem životní úkon: ponořit vlastní život do Otce, do Syna, do Ducha Svatého; zakoušet každý den radost z přítomnosti Boha, který je nám blízký jako Otec, jako Bratr, jako Duch působící v nás, v samotném našem duchu. Být pokřtěn znamená být ponořen do Trojice.

Když Ježíš říká svým učedníkům, a také nám - „Jděte!“, nesděljuje jen slovo. Nikoli. Sděljuje současně Ducha Svatého,

Pokračování na str. 13

Jsme chodící zázraky! Proč? Protože Bůh je Lásky, je nejvyšší milosrdný, dokonale milující. A každý hříšník, tedy každý z nás, se neobejde - zároveň s ohledem na Boží spravedlnost a vševědoucnost - bez Boží milosrdné lásky. Té lásky, s níž pohlédl Pán Ježíš v dnešním evangeliu na celníka Matouše, lásky bez předsudků o zkaženém, zatvrzelém srdci člověka, které nemá už žádnou šanci k nápravě, a tudíž jistě propadne peklu. To je zcela odlišný postoj od toho, který tak často máme my lidé! Pán Ježíš ukazuje nám všem, kdo jsme skrze křest povinni hlásat evangelium všem národům, jakým způsobem se máme na druhého člověka dívat. Matouš byl Ježíšovým přístupem natolik osloven, že ihned opustil výnosné místo celnice a vydal se za ním. A teď si na Matoušovo místo dosadme sebe, ubohé hříšníky. I na nás se skrze svátost smíření neustále projevuje Boží láskyplná odpouštějící moc. A tedy se každý můžeme právem nazývat zázrakem Božího milosrdenství. (str. 3)

Historie se opakuje: najdou se lidé stejní před dvěma tisíci lety, před čtyřmi stoletími i dnes. Tak se o sv. Řehoři Barbarigovi (str. 4-5) říkalo, i když pozitivně: „Jídává se sluhy...“ Farizeové naopak vyčítali Ježíšovým učedníkům: „Proč váš Mistr jí s celníky a hříšníky?“ A jako bychom slyšeli někde poblíž: „Co se stará o ty ubožáky? Ti nezachráně svět!“ Omyl! Není to pýcha mocných, jež dokáže změnit svět k lepšímu a přivést lidské duše ke

Editorial

spáse. Ale je to láska, které nás učí Pán. (str. 12) Lásky, jež shlíží nejprve na nemocné, ubohé, ve společnosti nic neznamenající... Lásky, která rovněž dává druhému šanci objevit v sobě dobro, jež Bůh vložil do každého člověka, ačkoliv v dané chvíli může pod vlivem zlého ducha onen člověk Boží nabídku odmítnout - což může být i setrvalý stav až do smrti! Ovšem propásnout takovou šanci z pozice misionáře - nabídnout Boží milosrdnou lásku - to by znamenalo zařadit se do zástupů těch, kdo se ještě dostatečně nenaučili milovat tak, jak to po svých učednících požadoval Pán Ježíš.

Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, kterou budeme v pátek slavit, nás přivádí právě k podstatě Boží lásky, která šla až do krajnosti kříže. (str. 6-8) A přesto tolik lidí stále tuto lásku vědomě i nevědomě pošlapává, a to je pro Pána o to bolestnější, že jde o ty, kdo jsou jeho učedníky. On však i nadále všechny zve: „Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, (kdo jste hříšníky, kdo chcete změnit svůj život k lepšímu...) a já vás občerstvím!“ Přicházejme i my, abychom se znovu a znovu učili, jak milovat: Boha i bližního. Kde jinde čerpat lásku, než u věčného pramene, který nikdy nevyschne a který se nekonečně osvědčuje jako léčivý pro lidské duše?

Tak to vidíme i u Panny Marie, památka jejíhož Neposkvrněného Srdce navazuje hned v sobotu. (str. 8-9) Mariinu tajemství je totiž možné správně porozumět jen tehdy, když ho ozáříme světlem tajemství Ježíšova. A tak jako Matka Boží ukazuje na svého Syna a vede k němu, tak i Pán Ježíš ukazuje na svoji Matku, aby nás svěřil do její péče, již on sám důvěrně zakusil. Myslí, že by nám poradila pro náš život něco podobného, co maminka Markéta sv. Janu Boskovi (str. 11-12): abychom dobře zvažovali své životní kroky, šli pevně a v lásce za svým povoláním Ježíšova učedníka a neohlíželi se na to, co říká okolní svět, byť by šlo o většinu. Důležité je přece mít na paměti jako první vždy konat z lásky k Bohu, a tedy i pro spásu své duše. A ta je závislá na naší spolupráci s Duchem Svatým, s Otcovými milostmi a na následování Ježíšovy lásky, které nás on sám učí. My, kdo jsme uvěřili a přijali Trojjediného Boha za svého Pána a Spasitele, jsme obtíženi mnohem většími nároky na cestě spásy, ale zase se nám o to více dostává nadpřirozených darů nejen pro setrvání na správné cestě, ale i těch, které oblažují naši duši a dávají nám zakoušet jedinečným způsobem Boží blízkost a přítomnost. Tak jako ji zakoušel i v květnu zesnulý PhDr. Lubomír Štula, bývalý redaktor Světla... (str. 10-11)

„Trojjediný Bože, který jediný jsi Lásky, nauč nás správně milovat Tebe i bližního. Amen.“

Daniel Dehner

Při četbě dnešních liturgických textů si uvědom, že jsou pro tebe příležitostí, kterou ti nabízí Pán, aby tvé srdce a tvá duše probudily své schopnosti a díky Božimu doprovodu se staly účastníkem všeho toho, co se děje kolem Ježíše. Neboj se zapojit i svou obrazotvorností a své citové zkušenosti, aby se tvůj vnitřní zrak více otevřel tomu, co ti svatopisec představuje, a to tím spíše, že dnes ti vypráví svůj vlastní příběh, který tak neuvěřitelně a zásadně změnil směr jeho života.

Levi má soukromou živnost, kterou by i mnoho dnešních lidí pokládalo za ideální a výnosné postavení. Dostal od okupantů licenci na výběr celních a daňových poplatků. Kdo v tom umí chodit, snadno si pomůže k pěkným penězům. Vidina stoupajícího zisku a rostoucí hojnosti snadno zastíní všechny jiné hodnoty. Chytračení, podvody a obohacování jsou stále bezostyšnější, kolaborace s cizí pohanskou mocností stále samozřejmější. Opovržení, kterého se mu dostává od soukmenovců, splácí jiným pohrdáním: žehrají ze závisti, protože jsou slabší a neumějí v tom chodit. Máš tu názorný příklad, jak lze hledat ospravedlnění v uspávání vlastního svědomí.

Matoušova kancelář není v nějaké zastrčené uličce, ale právě tam, kde chodí nejvíce lidí. Dnes kolem něho prochází i Ježíšova družina. Zvykl si na to, že se všichni na něho dívají s pohrdáním a staví ho do jedné řady s prostitutkami. Ale Ježíšův pohled je docela jiný než těch ostatních. Ježíš vidí celníkovi až na dno duše. Spíše než to zlé, co dosud vykonal a co vidí na něm druzí, zajímá ho to dobré, co by tento Izraelita mohl vykonal v budoucnu. Pouhé odsuzování vede k zatvzelenosti a vrhá zpět do minulosti; projevená důvěra otevírá nové perspektivy a vyvolává nové odhodlání skoncovat s minulostí a začít zcela jinak.

Ještě nikdy se takto na Matouše nikdo nezadíval. Pod tímto pohledem se v celníkově nitru jako domek z karet hroutí všechno, co si doposud namlouval. Když už si ani sám nepřipouštěl, že by mohl být jiným člověkem, tento Mistr, který tu chodí krajem jako prorok, se na něho dívá jako na přítele, na bratra, je to pohled plný laskavé důvěry, která mu vrací promarněné vědomí skutečné vlastní

Důvěra za důvěru

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

*Nepřišel jsem povolovat spravedlivé,
ale hříšníky.*

důstojnosti a nabízí nečekaně zcela nové šance. Dříve než slovy oslovil Ježíš hříšného celníka svým vnitřním postojem a kladným hodnocením. To je začátek a předpoklad každého apoštolátu. Udivuje tě, že se v Matoušovi náhle zrodila touha zůstat trvale ve společnosti tohoto proroka, který mu překvapivě dal najevo, že navzdory dosavadnímu životu i pověsti věří v jeho vnitřní ušlechtilost a dobrou vůli?

Pojď za mnou! Tato slova přijímá celník s radostí jako vytouženou odpověď na svou náhlou, nevyslovenou, ale rozhodnou touhu zůstat s Ježíšem. Levi *vstává a jde*. Na nic se neptá, na nic se neohlíží: na důvěru odpovídá důvěrou. Pouta, která ho dosud tak svazovala, náhle padají. Cenil si tolik pozemských statků a pachtěl se za nimi i za cenu vlastní cti, protože dosud neznal svou skutečnou důstojnost a hodnotu. Ježíš přišel, aby ho osvobodil. Uslyšíš-li i ty jeho hlas, uvědom si, že je to projev Ježíšovy důvěry, a to je ta nejvyšší důvěra, jaké se ti mohlo dostat. To, co opustiš pro Ježíše, nikdy neznamená ztrátu, nýbrž osvobození a zisk.

Vstup s ostatními do celníkova domu. Náladu, která tu zavládla, tento dům ještě nikdy nezažil. Dosavadní vyhoštěnci zaujímají přední místa u stolu. Vstupenkou k hostině s Ježíšem není domnělá spravedlnost, ale touha po vnitřním uzdravení. Otcova milosrdná láska poslala Syna na svět, aby zde hojně rozdával z její štědrosti. Dnes si našel zbloudilce, aby ho zařadil mezi svých dvanáct vyvolených.

Přisedni si k božskému Lékaři a předlož mu stav své duše. Pros jej především, aby tě naučil dívat se jeho milosrdnými očima na všechny, které tak rád odsuzuješ a vyhošťuješ, na všechny, kteří jsou pro tebe nejnepopravitelnější hříšníci, aby tě naučil hledat a nalézat na dně jejich duše božskou jiskřičku, která čeká na milosrdný závan důvěry a porozumění, aby se znovu rozhořela.

Liturgická čtení

1. čtení – Oz 6,3-6

Snažme se poznat Hospodina, jako jitřenka jistě vysvitne, přijde k nám jako déšť, jako jarní déšť, který zavlaží zemi. Co mám dělat s tebou, Efraime, co mám dělat s tebou, Judo? Vaše láska je jako ranní mráček, jako rosa, která záhy mizí. Proto jsem je vzdělával skrze proroky, zabíjel slovy svých úst, má spravedlnost jako světlo vychází. Lásku chci, ne oběť, poznání Boha je víc než celopaly.

2. čtení – Řím 4,18-25

Bratři! Ačkoli Abrahám už neměl naději, přece doufal a věřil, že se stane otcem mnoha národů, protože mu bylo řečeno: „Tolik bude tvého potomstva!“ A třeba pozoroval, že jeho tělo je už neplodné – vždyť mu bylo skoro sto let – a že je neplodné i Sářino lůno, přece jeho víra nezeslábla. Neprovinil se nedůvěrou vůči Božimu zaslíbení, ale čerpal sílu z víry, a tím vzdal Bohu čest. Byl pevně přesvědčen, že (Bůh) má dost moci, aby splnil, když něco slíbí. A proto „mu to bylo uznáno za spravedlnost“. Ale v Písmě to není řečeno jen kvůli němu, že „mu to bylo uznáno“, nýbrž i kvůli nám. I nám to bude uznáno, když věříme v toho, který vzkřísil z mrtvých Ježíše, našeho Pána. Ten byl vydán na smrt pro naše hříchy a vstal z mrtvých pro naše ospravedlnění.

Evangelium – Mt 9,9-13

Když Ježíš šel (ze svého města), uviděl v celnici sedět člověka, který se jmenoval Matouš. A řekl mu: „Pojď za mnou!“ On vstal a šel za ním. Když byl Ježíš u stolu v (jeho) domě, přišlo mnoho celníků a hříšníků a zaujali místo u stolu s ním

Dokončení na str. 4

Nepohrdej nikým pro jeho minulost, ale važ si každého pro jeho možnou budoucnost, kterou před ním otevírá Ježíšovo milosrdenství. Chceš být jeho pomocníkem, nebo překážkou? Kdo z těch, kteří tak povýšeně chodili kolem Matoušovy celnice, mohl tušit, že tento hříšník zasedne na jednom z dvanácti stolců v Otcově království? Nejsi i ty zázrakem Božího milosrdenství?

Bratr Amadeus

Svatý Řehoř Barbarigo

Jeho celoživotním vzorem byl sv. Karel Boromejský (1538–1584). Snažil se mu co nejvíce se ve svém konání podobat. Podařilo se mu to natolik, že se tehdy vžilo úsloví: V Miláně mají mrtvého sv. Karla, v Bergamu (Padově) živého. Taktéž se o něm říkávalo, že „jídává se sluhy, nikdy nepřestává hlásat pravdy víry, podporovat činnost misionářů a udělovat svaté svátosti umírajícím“. On je další drahokam v přebohaté pokladnici Církve svaté, z níž ho právě předkládáme k úctě jako příklad hodný následování.

Gregorio Giovanni Gaspare, tj. Řehoř Jan Kašpar – tak znělo celé jméno světce narozeného 16. září 1625 v Benátkách. Jeho rodiče měli po něm ještě tři další potomky; každopádně je navzdory skutečnosti, že byli bohatí, neučili nicnedělání a požívačnosti, naopak je vedli ke zodpovědnosti a hlavně ke zbožnosti a k plnění z ní vyvěrajících povinností, nadto měli být skromní a nenároční. Zde hledíme kořen toho, proč Řehoř poté i jako kardinál a biskup žil velmi střídme, spíše jako asketa než vysoce postavený muž. Zde hledíme vysvětlení, proč odmala chodil na mši svatou i přes týden a proč přijímal svátostného Krista každou neděli, což v té době bylo něco naprosto ojedinělého. Množné číslo při povídání o rodičovském vedení zde – popravdě řečeno – není zrovna na místě, Řehořova matka Lucrezia umřela, když bylo chlapci šest let. Otěže výchovy pak převzal do svých rukou otec Giovanni Francesco.

Díky majetku mohl Řehořovi dopřát to, co bylo chudým zapovězeno. Řehoř bral lekce latiny a řečtiny od domácích učitelů, učil se i šermu a hudbě, což byly běžné předměty tehdejších mladých šlechticů či synů z bohatých rodin. Sám jeho otec se připojil k výuce a uváděl svého nejstaršího syna do tajů matematiky a filosofie.

V 18 letech se Řehoř stal tajemníkem Alvise Contariniho, benátského vyslance jednajícího v Múnsteru v rámci vest-

fálského mírového kongresu, na němž se rokovalo o ukončení krvavého konfliktu známého dnes jako třicetiletá válka. Tato informace nemá sloužit ke vzbuzení údivu čtenářů, podobných mladých tajemníků se ve vysoké politice pohybovalo povícero. Řehoř zkušenosti ze světa vysoké diplomacie později hojně využíval. Pobyt v německých zemích však měl pro budoucí Řehořovy osudy zásadní význam. Především proto, že se zde seznámil s papežským nunciem Fabiem Chigim, jemuž neunikla nefalšovaná zbožnost tohoto mladého Benátčana, modlíciho se denně Malé hodinky k Panně Marii, jakousi zkrácenější náhradu klasického breviáře. Vzniklo z toho doživotní hluboké přátelství, přičemž nuncius Chigi se stal Řehořovým duchovním vůdcem. Jeho zbožnost prohluboval např. i tím, že ho obeznámil s dílem sv. Františka Saleského.

Po návratu z Múnsteru v roce 1648 setrval Řehoř v diplomatických službách Benátské republiky, ne ovšem nadlouho. V roce 1653 navštívil v Římě svého duchovního vůdce, kterého mezitím papež za jeho diplomatické úsilí odměnil povoláním do kolegia kardinálů. Odjížděl odtud se slibem, že absoluuje právníká studia na univerzitě v Padově, kde si krom práva zapsal i předměty: lékařská anatomie, teologie, matematika, latina a řečtina.

Během studií dospěl Řehoř k závěru, jemuž se dříve – pokud mu tato myšlenka přišla na mysl – bránil: a sice že se stane knězem. V září roku 1655 stihl obhájit

Svatý Řehoř Barbarigo

doktorát z civilního i kanonického práva, čímž splnil slib daný před dvěma roky kardinálu Chigimu, a 21. prosince už z rukou benátského patriarchy Gianfrancesca Morosiniho přijal kněžské svěcení.

Poté splnil Řehoř i druhý slib daný svému duchovnímu vůdci, a sice ten týkající se návratu do Říma. Vracel se již ne „jenom“ za kardinálem Chigim, nýbrž za papežem Alexandrem VII. Ten jej okamžitě přijal do svých služeb jako úředníka kurie. Krom svých povinností mladý kněz Barbarigo na jeho doporučení nadále prohluboval své vědomosti v oborech, jež mu obzvláště přirostly k srdci – v latině, řečtině, matematice a teologii.

Rok nato (1656) zasáhla Řím další z mnoha morových pohrom. Řehoř dostal za úkol postarat se o zajištění péče ve čtvrti chudých v Zátibeří. Neměl chodit přímo k nakaženým, spíše měl organizovat a dohlížet na to, aby pověření zřízení izolovali nemocné od zdravých a mrtvé odváželi a pohřbívali. Černá smrt děsila kdekoho, mnozí raději ani nevycházeli ze strachu před nakažením ze svých příbytků. Takovým měl Řehoř skrze své lidi zajišťovat přísun potravin, aby nezemřeli hladem. Podobně se postaral o sirotky a vdovy. Přestože měl pomáhat spíše „od stolu“, docházel k nemocným Řehoř i osobně a vystavoval se tak riziku nákazy.

Ani tehdy nedokázal nikdo spočítat, kolika lidem takto pater Barbarigo zachránil život, každopádně v papežových

Liturgická čtení – dokončení ze str. 3

a jeho učedníky. Když to viděli farižeové, řekli jeho učedníkům: „Proč váš Mistr jí s celníky a hříšníky?“ On to zaslechl a řekl: „Lékaře nepotřebu-

jí zdraví, ale nemocní. Jděte a naučte se, co znamená: »Milosrdenství chci a ne oběť.« Nepřišel jsem totiž povolávat spravedlivé, ale hříšníky.“

očích se osvědčil natolik, že jej hned za další rok jmenoval bergamským biskupem. Dne 29. července přijal biskupské svěcení, nicméně do Bergama se vinou různých okolností dostal až v březnu následujícího roku. Biskupskou nominaci ovšem nepřijal okamžitě, požádal Jeho Svatost Alexandra VII., aby směl nejprve odsloužit mši svatou pro poznání, zda jde o Boží vůli. Během bohoslužby zaslechl hlas Boží, jenž ho vyzval, aby mitru přijal.

Na stránkách Světla jsme se častokrát setkali s příběhem světce-biskupa, jenž po příchodu do diecéze po svém svěcení zastal takřka vše v žalostném stavu. Tak tomu bylo i v Řehořově případě a také on začal reformu diecéze nejprve u kléru. Aby si ověřil jeho způsobilost ke zpovídání, vydal nařízení, že každý kněz se musí od 13. května do 20. září 1657 dostavit k přezkoušení buď přímo k němu, nebo ke generálnímu vikáři. Kdo z duchovních zkouškou neprošel či na zkoušku nedošel, dostal zákaz zpovídat. Každý měsíc navíc probíhaly kněžské rekolekce, jež byly pro kněze víceméně závazné. Ty úplně nehodné jednoduše „vyhodil“. Pro věřící lid pak zavedl praxi lidových misí. Než stával přitom pouze u již vysvěcených služebníků oltáře. Zaměřil se i na ty budoucí, proto věnoval hodně péče bohosloveckému semináři a výchově kněžského dorostu. V neposlední řadě chtěl poznávat i místa, kde jeho duchovní působí, tj. farnosti. Během dvou let navštívil v rámci vizitací všech 279 farností své diecéze!

Úplně prvním jeho počinem ve správě diecéze ale bylo něco jiného – příkaz, aby peníze připravené na jeho pompézní přivítání byly rozdány chudým. Těm rozdával i peníze utřené z prodeje svého římského majetku... Chudé též navštěvoval při svých vizitačních cestách, sedával a jídal s nimi u jejich skromně prostřeného stolu, namísto toho, aby se nechal hostit hrabaty či faráři. Neznamená to, že jim ujídal z poloprázdného talíře, vždy svou vděčnost za pohostění vyjádřil penězi. Portýrovi své biskupské rezidence pak nařídil, aby ho kdykoli upozornil na nemocného, jehož bude třeba navštívit. Byl zkrátka pastýřem na svém místě, pastýřem pečujícím, učícím osobně katechismus a zpovídajícím každého, kdo přišel, pastýřem modlícím se za své ovce hodiny a hodiny denně.

Poselství Královny míru

„Drahé děti! Zvu vás, abyste šly do přírody a modlily se, aby Nejvyšší hovořil ve vašem srdci a abyste pocítily sílu Ducha Svatého, abyste svědčily o lásce, kterou Bůh má ke každému stvoření. Já jsem s vámi a přimlouvám se za vás. Děkuji vám, že jste přijaly moje pozvání.“

Medžugorje 25. května 2023

Roku 1660 papež Alexandr VII. opětovně ocenil Řehořovy schopnosti, když mu udělil kardinálský purpur. Všeobecně se vědělo, že na svého chráněnce drží, avšak vědělo se rovněž o Řehořových výtečných schopnostech i jeho výjimečné osobnosti, proto v tomto jmenování nikdo nehledal protekci. Lidé znali věci, myšleno ti z vyšších příček společnosti, jej obdivovali – vladaři, vědci, umělci, preláti.

Nehledali proto protekci ani v tom, že si jej zkraje roku 1663 Alexandr VII. „stáhnul“ k sobě do Říma. Důvod měl Svatý otec jednoznačný – potřeboval mít takto výjimečnou osobnost u sebe coby osobního rádce a také odborníka na církevní právo. Řehořovi však vadilo, že takto svou diecézi musí spravovat jen na dálku, a v lednu následujícího roku se mu konečně podařilo svého protektora uprosit, aby mu dovolil vrátit se zpět do Bergama.

Ani ne za půl roku se však stěhoval z Bergama opět, tentokrát ovšem ne do Říma, leč do Padovy. Rovněž ve městě sv. Antonína se uvedl snahou o obnovu kněží své diecéze a rovněž zde musel jistý čas řídit diecézi jen skrze korespondenci, neboť nový papež, Inocenc XI., si ho po vzoru svého předchůdce ponechal ve Věčném městě zhruba tři a půl roku jako důležitého rádce v záležitostech různého druhu. Kardinál Barbarigo v té době (červen 1676 – únor 1680) plnil roli vizitátora klášterů a také zastával funkce v sedmi kongregacích. Využil též svých jedinečných diplomatických schopností a urovnal, resp. obnovil diplomatické styky mezi Vatikánem a rodnými Benátkami.

Po návratu pokračoval v započatém díle, přičemž v centru jeho pozornosti stáli stejně jako v Bergamu stávající i budoucí kněží. Rozšířil například kněžský seminář, jehož pravidla převzal od svého velkého vzoru, sv. Karla Boromejského, školský systém pak od jezuitů. Jeho seminář patřil k nejlepším v Evropě. Zavedl v něm

výuku řečtiny a východních jazyků, např. arabštiny, což v sobě neslo ryze praktické důvody – jednak se stal protektorem Illyrů v Albánii a Dalmácii, jednak chtěl ve svém semináři připravovat budoucí misionáře mj. na Blízký a Střední východ.

Rovněž v Padově osobně učil katechismus a vizitoval všechny farnosti diecéze, kde kladl kněžím na srdce, aby byli starostlivými pastýři a ne nájemci, jimž na ovcích nezáleží. Zakládal též tiskárny pro tisk náboženské literatury, zvláště propagoval *Katechismus* sv. Roberta Bellarmina či spisy sv. Františka Saleského, sám měl moc rád jeho *Filoteu*. Jím založené tiskárny tiskly taktéž ve východních jazycích, vychovaní kněží-misionáři pak knihy brali s sebou na misie na Východ.

Výše jsme uvedli, že si Řehoře Barbariga vážili vysocí hodnostáři všeho druhu, včetně biskupů a kardinálů. Proč tedy nebyl zvolen papežem na šesti konkláve, jež jako biskup zažil? Byl, dokonce hned dvakrát (1689 a 1691)! Z pokory však v obou případech tiáru odmítl. Jiná verze hovoří o tom, že tušil, že bude zvolen. Proto použil zákulisní taktiku v podobě sebeočerňování v kolegiu kardinálů. Dostatečný počet z nich těmto smyšleným pomluvám uvěřil a k jeho velké radosti zvolili na Petrův stolec jiného kandidáta.

V posledních dvou letech svého života vedl padovský biskup Řehoř v katedrále pravidelný kurs křesťanské filosofie, a to každou neděli a svátek. Katedrála byla po každé zaplněna do posledního místečka.

Bylo mu 72 let, když mu ochably síly a on byl nucen ulehnout. Odevzdán do Boží vůle, zemřel Řehoř Barbarigo 18. června 1697. Pochován byl v kryptě padovské katedrály.

Dne 6. června 1761 jej papež Klement XIII. prohlásil za blahoslaveného, 26. května 1960 Jan XXIII. za svatého, přičemž datum jeho liturgické památky stanovil na 17. červen.

Sacré-Cœur

Z výšiny Montmartre shlíží na Paříž nádherná bazilika. Impozující bělostnou budovu zdobí četné kopule. Nádherný interiér plný elegance vytváří skutečnou atmosféru modlitebního společenství. Nedoléhá sem hluk a ruch, jaký panuje na schodech a v alejích, které sem vedou.

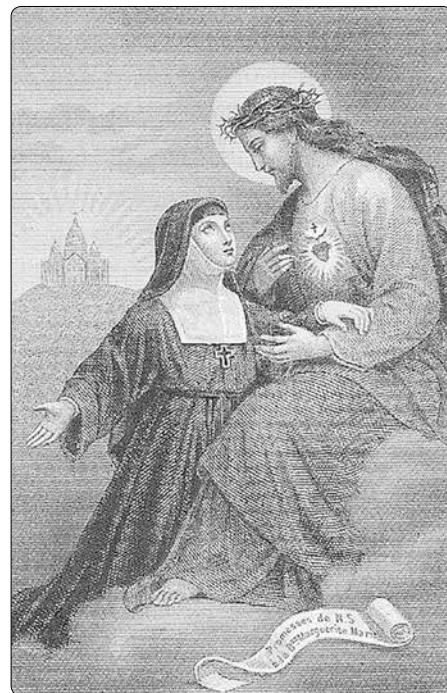
V tichu baziliky se koná ustavičná adorace Nejsvětější svátosti oltární. Na klenbě nad hlavním oltářem upoutává pozornost mozaika představující Nejsvětější Trojici s ústřední postavou Krista ve slávě. Když pokračujeme dále, přicházíme k místu, které je jakoby srdcem celé svatyně. Je to socha Sacré-Cœur, obklopená mořem svíců a lamp, které dodávají místu ponořenému do lehkého šera neobvyklou náladu. Stejně tak ti, kteří vystoupili po schodech na Montmartre, aby si prohlédli baziliku Božského Srdce, jako ti, kteří se sem přišli modlit, zastaví se delší dobu před Kristem, který ukazuje na své Srdce, a když už musejí odejít, odcházejí s touhou, aby se sem mohli opět vrátit.

Sestra Markéta Marie Alacoque (1647–1690), žijící v tichu kláštera v Paray-le-Monial, jistě netušila, jak důležitou roli sehraje v rozvoji úcty k Božskému Srdci ve Francii i na celém světě. Její volání po zvláštní úctě Spasitelova Srdce se začalo opravdu šířit a nalezlo odezvu u věřících až téměř 200 let po její smrti, když v roce 1875 na pahorku Montmartre byl položen základní kámen k bazilice jakožto

„národním zaslíbení“. Na její výstavbu Francouzi nešetřili dary v penězích, ve špercích i v jiných cenných předmětech. V roce 1914 otevřela bazilika své brány.

Markéta přišla na svět 22. července 1647 v rodině královského notáře Clauda Alacoque a Filiberty Laminové. Její rodný dům ve Verovres jihovýchodně od Digoin se zachoval dodnes. Rozhodující vliv na osud rodiny měla předčasná otcová smrt. Když se Markéta vracela ve svých *Duchovních pamětech* po mnoha letech do oněch událostí, stále pociťovala hořkost: „Moje matka, která nemohla sama spravovat celý dům, předala ho jiným lidem, kteří v něm získali takovou nadvládu, že jsme nikdy ani matka, ani já nebyly v takovém područí. (...) Všechno bylo pod klíčem do té míry, že jsem často neměla ani co si obléci, když jsem chtěla jít na mši svatou, kdybych si nepůjčila šaty a čepec. Od té doby jsem začala pociťovat nesvobodu, do které jsem upadla tak dalece, že jsem se bála udělat cokoli, ani jsem nevycházela bez dovolení tří osob.“ Ty osoby byly další rodina z otcovy strany, která se tak „starala“ o vdovu a osiřelé děti. Pro Markétu, tehdy ještě zcela malou, byl jediným útočištěm a útěchou Kristus. Ostatně již dříve se ve svých myšlenkách zcela obrátila k Bohu.

Když jí byly čtyři roky, vedena vnitřní pohnutkou, složila před oltářem vlastními slovy sestavený slib čistoty, aniž ještě chápala jeho plný smysl. O mnoho let později vysvětlila toto své jednání takto:

Sestra Marie Markéta Alacoque se na základě četných zjevení stala špičkovou úcty k Nejsvětějšímu Srdci Pána Ježíše

„Ta jediná Láska mě předcházela od nejranějšího mládí, učinila jsem Boha pánem a vlastníkem svého srdce.“

Ještě jiná událost, kterou prožila jako dospívající dívka, ji více svázala s Bohem. Onemocněla tak těžce revmatismem, až se zdálo, že zůstane připoutána na lůžko až do konce života. Učinila tehdy slib, že pokud se uzdraví, vstoupí do kláštera zasvěceného Matce Boží. A uzdravila se.

Ale mýjela léta a zdálo se, že Markéta podlehně naléhání rodiny a vdá se. V jejím srdci se odehrávala bitva mezi silným pocitem poslušnosti a vnitřním hlasem, který jí nařizoval, aby odhodila všechny pozemské záležitosti a zcela se zasvětila službě Bohu. Markéta si do konce života vyčítala krátkou chvíli slabosti, kdy podlehl vnějšímu naléhání a oblékla si pěkné šaty, aby se líbila. A přece právě díky této zkušenosti pochopila, jak velice touží po životě v klášteře věnovaném zcela Bohu.

Zdá se, že nikoliv náhodou zamířily kroky budoucí hlasatelky lásky Ježíšova Srdce do kongregace Navštívení Panny Marie, založené o padesát let dříve. Přece sám zakladatel sv. František Saleský nazval tuto řeholní společnost plodem působení nejsvětější Panny Marie a Krista a zdůrazňoval obrodu člověka v Nejsvětějším Srdci Ježíšově. Dne 25. srpna při-

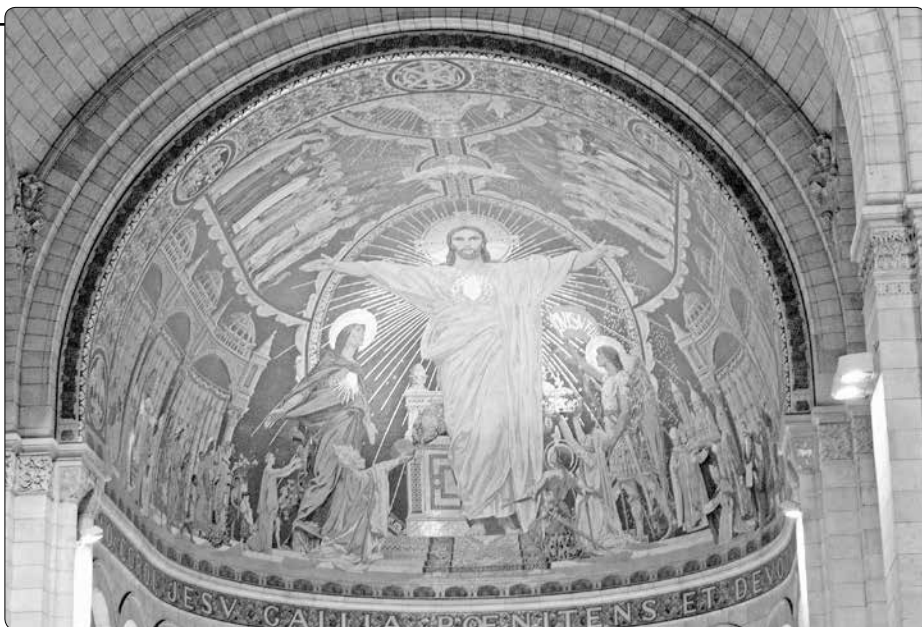
Bazilika Sacré-Cœur na Montmartru

jala Markéta řeholní roucho a jméno Markéta Marie. Když slíbila věrnost Kristu, mělo se jí dostat zvláštní milosti zjevení Božského Srdce.

O Ježíšově Srdci otevřeném na kříži píše ve svém evangeliu sv. Jan: „Když však přišli k Ježíšovi, viděli, že už je mrtvý. Proto mu kosti nepřerazili, ale jeden z vojáků mu kopím probodl bok a hned vyšla krev a voda.“ (Jan 19,33–34) Tato událost zapsaná učedníkem, kterého Ježíš miloval, symbolizuje počátek církve. Voda je znakem křtu, krev Eucharistie. V průběhu staletí mnoho svatých a blahoslavených uctívalo zvláštním způsobem Ježíšovo Srdce. Byli mezi nimi sv. Bernard z Clairvaux, sv. František z Assisi, sv. Bonaventura, sv. Luitgarda, sv. Mechtilda a sv. Gertruda. Ve 14. století měla velká zjevení Ježíšova Srdce svatá Kateřina Sienská. Pak 17. století se zapsalo do dějin jako „francouzská škola“, jejímiž představiteli byli Berulle a Olier.

Bezprostředním předchůdcem sv. Markéty Marie na cestě šíření úcty k Božskému Srdci byl sv. Jan Eudes, který žil v letech 1601–1680, založil kongregaci eucharistiánů a byl velkým propagátorem úcty k Srdci Ježíšovu i k Srdci jeho Matky.

Jako řeholnice za zdmí kláštera byla Markéta Marie obdařena zvláštní milostí prožívání Boží přítomnosti. V jejím každodenním životě vyvolal tento její dar velkou nedůvěru představených i spolusester a způsobil jí mnoho pokoření a ústrků, když ji určitou dobu pokládali za pomínu-

Mozaika nad chórem s názvem „Triumf Nejsvětějšího Srdce Ježíšova“ je největším a nejvýznamnějším uměleckým dílem v bazilice

tu. Sama Markéta se ustavičně ujišťovala, zda její vidění opravdu pocházejí od Boha. Jedním z jejich velkých duchovních vůdců byl jezuita sv. Claude de la Colombière, který o ní napsal představené řádu matce de Saumaise: „Vidím u ní vždy nesmírnou pokoru a podřízenost i velkou lásku ke kříži, k pokořením a pohrdáním. To jsou znaky dobrého Ducha, který ji vede; ty nikdy nikoho nezklamaly.“

Léta 1673–1675 jsou obdobím velkých zjevení, která popsala ve svých *Duchovních pamětech* a která proslavila klášter v Paray-le-Monial. Učinila z tohoto nevelkého městečka na řece Bourbince skutečné centrum Ježíšova Srdce a získala mu jméno místa, které si nebe zamilovalo a požehnilo mu.

Poselství o Ježíšově Srdci, které miluje člověka, přišlo v důležité historické situaci. Po letech náboženských válek, v době, kdy pod vlivem jansenismu mnoho duší zachvátil strach a úzkost z Boha, zrodila se zvěst o Vykupiteli milujícím člověka a toužícím po jeho lásce. Kristus, který navštěvoval srdce Markéty Marie, měl pro lidi poselství, které je možno shrnout do tří slov: **Bůh je Lásky**.

První velké zjevení se uskutečnilo 27. prosince 1673. Ježíš tehdy pověděl Markétě Marii o lásce, jakou jeho Srdce plane k lidem. Jejím prostřednictvím chce tuto lásku ukázat, „aby je obohatil drahocennými poklady (...), které obsahují milosti posvěcující a vykupující, nezbytné, aby byli vytrženi z propasti zatracení.“

Jindy mluvil Ježíš o bolesti, jakou mu působí nevděčnost a zapominání, kterých se mu dostává od lidí za jeho lásku. Uložil tehdy světicí, aby nahrazovala lidskou nevděčnost přijímáním Nejsvětější svátosti. Odtud každou noc ze čtvrtku na pátek vznikla povinná hodinová adorace spojená s rozjímáním o Kristově opuštěnosti v zahradě Getsemanské, abychom tímto způsobem měli účast na smrtelném zármutku, který Ježíš v zahradě prožíval.

Nejslavnější zjevení se uskutečnilo v červnu 1675, kdy ji Kristus ukázal své Srdce a řekl: „Hle, Srdce, které lidi tolik milovalo, že ničeho nešetřilo až do úplného vyčerpání a zničení, aby podalo důkazy o své lásce. A místo vděčnosti se mu od většiny lidí dostává nevděčnosti skrze neúctu a svatokrádeže, skrze vlažnost

Pohled do interiéru baziliky na chór a hlavní oltář

Neposkvrněné Srdce Panny Marie

a pohrdání, s jakou se mnou zacházejí ve svátosti lásky.“ Vyslovil také žádost, aby první pátek po oktávě Božího Těla byl zasvěcen úctě jeho Srdce, aby se tak odčiňovaly urážky, jakých se dostalo jeho Srdci v čase vystavení na oltářích.

Markéta Marie se snažila, aby nějakým způsobem rozšířila úctu k Nejsvětějšímu Srdci. Výsledky v době jejího života nebyly valné. Jako novicmistřyně přesvědčila své novicky, aby se zasvětily Nejsvětějšímu Srdci. Velkou radost zažila 7. září 1689, rok před svou smrtí, kdy byla posvěcena v klášterní zahradě kaple vybudovaná ke cti Ježíšova Srdce.

Svatá Markéta Marie zemřela 17. října 1690. Dílo, které započala, nezaniklo. Naopak, pobožnost k Nejsvětějšímu Srdci se začala šířit a přibývalo klášterů, kde vznikaly kaple a bratrstva.

Díky úsilí polského krále a krakovského biskupa Polsko jako první získalo roku 1765 papežské povolení k slavení svátku Božského Srdce. Ve stejném roce Polka, francouzská královna Marie Leszczyńska, přiměla francouzské biskupy, aby tak učinili i ve svých diecézích. V roce 1856 vyhlásil papež Pius IX. tento svátek pro celou církev. O rozšiřování úcty k Božskému Srdci se přičinil také Apoštolát modlitby, založený v roce 1844, a především zasvěcení lidského rodu Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu 11. června 1899, které vykonal papež Lev XIII.

Když se díváme na obraz „Ježíši, důvěřuji Ti“, namalovaný podle pokynů sv. Faustyny Kowalské, a na sochu v Sacré-Coeur na pařížském Montmartru, nelze se ubránit dojmu, že Ježíšovo Srdce usku-tečňuje velká díla v dějinách světa a ukazuje tak nesmírné poklady, které jsou v něm ukryty, poklady „milosti posvěcující a vykupující“ a pro našeho ducha nezbytné dary lásky a milosrdenství.

Ve své nesmírné lásce a ve svém milosrdenství zve Kristus všechny věřící: „Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mě, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete pro své duše odpočinek. Vždyť mé jho netlačí a mé, břemeno netíží.“ (Mt 11,28-30)

*Z Poslaniec Serca Jezusowego 10/99
přeložil -lš- (Redakčně upraveno)*

I když je květen mariánský měsíc, slaví se památka Neposkvrněného Srdce Panny Marie až v červnu. Proč? Podle nového liturgického kalendáře v rámci reformy II. vatikánského koncilu bylo stanoveno, aby se památka Neposkvrněného Srdce Panny Marie slavila den po svátku Nejsvětějšího Srdce Ježíšova (letos 16. června). Tak byly tyto svátky i liturgicky těsně spojeny.

Když papež Pius XII. zavedl svátek Neposkvrněného Srdce Panny Marie, stanovil ho na oktáv slavnosti Nanebevzetí Panny Marie, tj. na 22. srpna. Nyní bylo rozhodnuto spojit tuto památku bezprostředně se svátkem Božského Srdce, protože obě tato Srdce jsou i z biblického hlediska spolu těsně spojená. Neboť v Novém zákoně jsou jen dva lidé, u nichž se hovoří o jejich srdci – především Ježíš: „Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce,“ (Mt 11,29) a dvakrát Maria: „Maria to všechno v mysli zachovávala a rozvažovala o tom,“ (Lk 2,19) a podruhé: „Jeho matka uchovávala to vše ve svém srdci.“ (Lk 2,51) Církev nyní obrací pozornost při památce Neposkvrněného Srdce Panny Marie především na oba citované texty.

První výpověď se vztahuje k události Ježíšova narození: pastýři přišli k jeslím, aby prosili Dítě o spásu. Druhá výpověď se vztahuje k události z Ježíšova dětství: jeho rodiče jej hledali a po třech dnech našli v jeruzalémském chrámě. I tehdy Maria všechno, co se událo, uchovávala ve svém srdci.

Co tím chce evangelista říct, když mluví *to vše*? K tomu patří nejen klanění pastýřů, nýbrž i poselství andělů pastýřům (kerygma), které pak oni hlásali všem lidem v okolí. Je tím tedy míněna nejen událost Ježíšova narození, nýbrž také hlásání spásy, kterou představuje. V těchto chvílích si Maria jistě vzpomněla na slova, která jí řekl anděl před devíti měsíci: „Sestoupi na tebe Duch Svätý a moc Nejvyššího tě zastíní; proto i tvé dítě bude svaté [jedinečně svaté, panensky narozené] a bude nazváno Syn Boží.“ (Lk 1,35) Nuže, Dítě přišlo na svět přesně tak, jak to anděl řekl, tedy slova andělů k pastýřům to potvrzují, stejně jako později to, co se zce-

la nečekaně stalo v chrámě. Maria však uchovává všechny události, ty minulé i ty přítomné, ve svém srdci. Nebeská poselství i lidská znamení dovolují stále hlouběji chápat smysl a tajemství toho, co se tehdy naplnilo. A to všechno uvádí stále hlouběji do nepochopitelného tajemství, že její syn, kterého počala a porodila, je Syn Boží. Ne nadarmo viděl Joachim de Fiore v Marii pravzor kontemplativního života.

Když bibličtí autoři používají výrazu „přemýšlet o“ po nějakém snu nebo zjevení, následuje určité schéma, které se v Bibli často opakuje. Příkladem je vyprávění o Josefovi v knize Genesis. Josef měl sen, že bratři se před ním vrhnou na kolena. Reakce jeho příbuzných je známá: „Bratři na něho žárlili, ale otec na to nepřestával myslet [doslova: uchovával věc v duchu].“ (Gn 37,11) Pro Jakuba byl tento sen tajemným znamením. Nezapomněl na něj a kladl si otázku, kdy a jak se všechno naplní. Josefa bratři ze závisti prodali obchodníkům a později byl ustanoven správcem nad celým Egyptem. Sen se vyplnil, když bratři skutečně „přišli a poklonili se mu až k zemi“ (Gn 42,6).

Jestliže se však o srdci mluví jen u Ježíše a u Marie, znamená to: Mariinu tajemství je možno správně porozumět jen ve světle tajemství Ježíšova. A ne náhodou existují hluboké paralely mezi Ježíšovým nanebevstoupením a Mariiným nanebevzetím. Maria byla vzata do nebe jako prvorozená svého národa, pro jehož spásu Ježíš přemohl smrt. Proto Pius XII. stanovil svátek Neposkvrněného Srdce Panny Marie na oktáv po Mariině Nanebevzetí.

Téma Neposkvrněného Srdce Panny Marie je v naší době opět aktuální. Rozhodujícím bodem poselství z Fatimy, kde se Maria zjevila třem pasáčkům, je úcta k jejímu Neposkvrněnému Srdci. Mezinárodní studijní den, který se konal pod vedením kardinála Jaina Sina z Manily ve Fatimě v roce 1986, se zabýval jednou promluvou Jana Pavla II. k tomuto tématu. Papež při promluvě k Anděl Páně mluvil o svazku mezi oběma Srdci, Ježíše a Marie: Evangelisté mluví o Marii jen ve vztahu k jejímu Synu, a toto spojení je tak těsné, že nabývá podstaty svazku, jak

bylo řečeno právě na studijním dnu ve Fatimě v roce 1986. Francouzská škola od sv. Jana Eudese až k sv. Ludvíku Marii Grignionovi z Montfortu o tomto tématu mnoho spekulovala a dospěla k závěru, že obě Srdce jsou tak úzce spojena, že tvoří prakticky jedno Srdce.

V naší době se šíří v Itálii a na celém světě modlitební večeradla ke cti Neposkvrněného Srdce Panny Marie.

Když to vidíme, je tato „horlivost“ současně ovocem posledního ekumenického koncilu. Po dlouhé diskusi bylo v posledním okamžiku rozhodnuto, že nebude vydána konstituce o Panně Marii, ale mariologie bude integrována do eklesiologie. Tak osmá kapitola konstituce o církvi *Lumen gentium* pojednává o Marii. Rozhodnutí bylo přijato těsnou většinou. Jednalo se jen o několik málo hlasů. Ale dnes vidíme, že to bylo prozířetelné, a to ze dvou důvodů.

Za prvé: Je třeba konstatovat, že konstituce byla prvním textem učitelského úřadu, ve kterém je titul „síónská dcera“ přenesen na Pannu Marii. V 55. odstavci *Lumen gentium* je Maria nazývána „přeslavnou dcerou Síónu“. Pojmenování Panny Marie jako dcery Síónu se sice objevuje už v dřívějších textech (již mozarabská liturgie a sv. Bernard je používají), ale nejedná se o výrok učitelského úřadu. Kdo však byla dcera Síónu, která je současně nevěstou i pannou? Podle Proroků je tím míněn národ Izrael. Protičeň je však v tom, že dcera Síónu má být současně nevěstou i pannou.

Starý zákon používá často pojmu manželství jako symbolu smlouvy mezi Bohem a lidem. Bůh chce symbolicky skrze ženu, dceru síónskou, uzavřít smlouvu s celým národem. Zrušení manželství je symbolem pro zrušení smlouvy. Bůh je žárlivý a nedovolí, aby se jeho nevěsta, dcera Síónu, oddávala modloslužbě a měla vedle něho ještě jiné bohy. Izraelští proroci vícekrát těžce kárali Izrael, že propadl modloslužbě a porušil tak smlouvu se svým Bohem. Nezůstal tedy panenský, jak to Bůh chtěl. Smlouva je proto označována jako věrnost panny svému ženichovi. Maria, pravá „dcera Síónu“, je první, která smlouvu skutečně žila. Uskutečnila tak již dokonale hluboký význam křesťanské-

Obraz Neposkvrněného Srdce Panny Marie (Peterskirche, Vídeň, Rakousko)

ho panenství: panenství propůjčuje vztahu k Bohu svatební dimenzi.

Za druhé: Osmá kapitola *Lumen gentium* nese nadpis „Blahoslavená Panna Maria, Matka Boží, v tajemství Krista a církve“. Již apoštol Pavel mluvil ve svém listu k Efezanům o „tajemství Krista a církve“ (srov. Ef 5,32). Pavel tím míní křesťanské „manželství“, koncil naproti tomu „Marii“. Skutečně to není náhoda, koncilní otcové pravděpodobně tuto souvislost ani nepostřehli, ale ukazuje se, že Mariino tajemství je třeba chápat v této svatební souvislosti: v tom, jak představuje církev, je Panna Maria nevěstou Kristovou.

Bud' zdráva, Maria, pozdravuje anděl Pannu Marii při zvěstování. Maria byla připravována milostí na početí a naroze-

ní svého Syna Ježíše a tato milost je milostí panenství. Maria nesložila slib panenství, nýbrž vyjádřila pevné *přání* zůstat pannou, aby se Bůh skrze ni mohl stát člověkem. Tato milost tedy předchází vtělení, početí jejího Syna. „Milost panenství a chvála mateřství,“ prohlašuje svatý Bernard. Tak se dokonale naplnilo tajemství smlouvy a byl překonán protiklad mezi matkou a pannou.

Kdo žije panenství podle Pavla, stará se o věci Páně a nenechá se od toho odvést (srov. 1 Kor 7,31). Text k svátku svaté panny a mučednice Anežky, který se před liturgickou reformou používal jako antifona k Magnificat, vkládá světici do úst: „Byla mi dána pečeť na čelo, abych mimo Krista nikomu jinému nedarovala svou lásku.“

Maria, která všechno, co se stalo, uchovávala ve svém srdci, je dokonalejším vzorem „nového srdce“, které prorok Ezechiel přislíbil pro čas spásy: „Dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. Odstráním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa.“ (Ez 36,26) To je předobraz srdce, na kterém podle proroka Jeremiáše je napsáno slovo Boží: „Toto je smlouva, kterou uzavřu s domem izraelským po oněch dnech, je výrok Hospodínův: Svůj zákon jim dám do nitra, vepíši jim jej do srdce. Budu jim Bohem a oni budou mým lidem.“ (Jer 31,33)

Abychom správně pochopili tajemství „přeslavné dcery Síónu“, kterou je Maria, musíme uvažovat o Marii „ve světle tajemství smlouvy“.

Z 30giorni 5/97 přeložil -ls- (Redakčně upraveno)

Římskokatolická farnost Sázava vás zve na **SVATOPROKOPSKOU POUŤ NA SÁZAVĚ.**

Pondělí 3. července 2023

19.00 pobožnost ke sv. Prokopovi • 19.30–22.00 eucharistická adorace.

Úterý 4. července 2023 – slavnost sv. Prokopa

8.30 poutní mše svatá farnosti Kolín (slouží otcové verbisté) • 10.30 slavnostní poutní mše svatá (slouží P. Vojtěch Kodet, O.Carm.) • 18.00 koncert se spolkem Svatá Ludmila (varhany Daniela Valtová Kosinová, přednes Jan Kačer).

Neděle 9. července 2023 – Velká svatoprokopská pouť

10.30 hlavní poutní mše svatá (slouží Mons. Jude Thaddeus Okolo, apoštolský nuncius v ČR).

Více na <https://www.sazavskyklaster.cz> a na FB: **Sázavský klášter – poutní místo sv. Prokopa.**

Kontakt: P. Radim Cigánek, farář – tel. 776 229 671; Ivo Knížek, kastelán – tel. 777 907 980.

PhDr. Lubomír Štula byl povolán Pánem do nebeského království

Ve věku 94 let si 22. května 2023 Pán povolal na věčnost po vážné nemoci dlouholetého redaktora našeho týdeníku a člena Matice cyrilometodějské, spolku PhDr. Lubomíra Štulu. Po zádušní mši svaté 29. května 2023 v kostele Navštívení Panny Marie v Ostravě-Zábřehu bylo tělo zesnulého uloženo na hřbitově u kostela sv. Bartoloměje v Nové Vsi.

Připomeňme si tuto osobnost v následujícím životopise.

PhDr. Lubomír Štula se narodil 18. prosince 1928 v Uherském Hradišti. Pocházel z česko-polské rodiny. Otec pracoval jako obchodní cestující v nejrůznějších firmách a rodina se často stěhovala. Po brzké smrti otce se maminka s dětmi přestěhovala k příbuzným do Petřvaldu a život rodiny se znatelně proměnil. Oproti Hranicím, kde bydleli předtím, zde byl podstatně rozvinutý náboženský život. Jako ministrant se Lubomír seznámil se salesiány a s činností jejich školního střediska ve Fryštáku. V tom čase však došlo k mnichovské dohodě a záboru území u Ostravy Poláky. Vzhledem ke změně politického kurzu a násilné polonizaci místních škol se proto jeho maminka rozhodla načerno překročit novou státní hranici a odešla do Fryštáku, kde byl po sérii testů malý Lubomír přijat do české školy právě u salesiánů, aby měl možnost se i nadále vzdělávat v rodném jazyce.

Cestování do fryštácké školy však od samého počátku nebylo snadné. Hned první pokus o překročení hranice proběhl totiž těsně před osudným datem 1. září 1939 a jedenáctiletého Lubomíra a jeho bratra za ostnatým drátem překvapila hlídka wehrmachtu a zavřela do vězení, kde

byli oba vyslýcháni, a nakonec na základě podpisu reverzu, ve kterém oba slibili, že budou mlčet o tom, co viděli, byli propuštěni. Pak konečně směl Lubomír odejít do města, tam si vyměnit pečlivě schované zlaté za české koruny a odjet vlakem do Holešova a odtud dál do Fryštáku. Až do Vánoc prakticky neměl žádné informace o tom, co se děje doma, kde mezitím vypukla válka. Svou maminku spatřil až po Novém roce, kdy jej přijela do Fryštáku navštívit.

Salesiánský ústav ve Fryštáku však brzy vstoupil do sporu s německou okupační správou. Nejdříve ústav odebrala právo vzdělávací, a žáci tak museli začít navštěvovat místní měšťanku a gymnázium, a následně rozhodla o úplném zrušení ústavu. Představení, kteří z toho byli velice nešťastní, se pokusili zachránit alespoň dva nejvyšší ročníky a získali povolení k tomu, že je směli přestěhovat do katolické prázdninové kolonie v jedné vile na samotě u Přibyslavi. Zde se mladý Lubomír spolu s ostatními chovanci začal připravovat ke vstupu do salesiánského noviciátu, který absolvoval v Ořechově u Brna. Dne 28. června 1944 byl po předchozí přípravě v Brně birmován bis-

kupem Stanislavem Zelou a 8. prosince téhož roku přijal obláčku a již spolu s ostatními spolubratry chodil pouze v klerice.

Po válce se noviciát přesunul do Hodoňovic a studenti zůstali v Ořechově. Státní zkoušky salesiánští studenti vykonávali ve Strážnici. Roku 1947 se pak všichni včetně noviců přestěhovali do Přestavlk, které pro salesiány uvolnily sestry voršilky. V březnu 1948 poslali Lubomíra do Fryštáku jako kuchaře, ale po příjezdu pochopil, že má jako asistent učit češtinu a matematiku. Jako oktáván se zároveň připravoval k maturitní zkoušce, kterou nakonec v červnu 1948 úspěšně vykonal. Po maturitě i nadále zůstal jako vyučující matematiky a češtiny ve Fryštáku a staral se o svůj ročník téměř jako jejich vychovatel. Po roce však byl představenými poslán do Ořechova, kde měl pokračovat ve své formaci.

V březnu 1950 do ústavu vstoupil státní zmocněnec, který obsadil ředitelnu a začal zde uplatňovat násilný státní dohled. V této situaci v noci 12. dubna 1950 byli všichni násilně převezeni do internace v klášteře v Oseku u Duchcova. Zde Lubomír Štula pracoval v prádelně a postupně sledoval přituhující režim svých vězňů. V září téhož roku byl poslán k vojenskému odvodu, a ještě dřív než došlo k lékařské prohlídce, byl narukován a odvelen k pomocnému technickému praporu (PTP) na Libavou, odkud byl spolu s dalšími převezzen nejprve do Plzně, kde pracoval v kamenolomu, pak do Jeseníku, kde stavěli silnici, a následně do Prostějova, odkud měli povinnost dojíždět pracovat na pilu do Plumlova a loupat polena na odřezky pro papírny.

Zádušní mše svatá 29. května 2023, kostel Navštívení Panny Marie v Ostravě-Zábřehu

Maminka Markéta (19)

Život matky Dona Boska

Kapitola 20

JAN BOSCO - ŘEHOLNÍ BRATR?

*Je čas rozhodnout se,
co bude v životě dělat*

Také Jeník se staral, aby otázka peněz co nejméně zatěžovala jeho matku, byla to jeho stálá starost. Doučováním syna paní, u které bydlel, a různými službami získal tolik, že měl na zaplacení penze. Pan Pianta mu také dal nějakou práci a všichni věděli, že doučuje velice dobře a velice levně. Prosit o peníze matku ho pořád stálo moc.

V dubnu roku 1834 je před koncem humanistických studií a tento rok v srpnu se dožije 19 let. Je čas se rozhodnout, co chce v životě dělat. Se studiem, které absolvoval, se může stát zaměstnancem advokátní kanceláře anebo notářem. Může se ucházet o „učitelský diplom“ učitele na nižší škole anebo se stát pracovníkem místního úřadu.

V MB⁽¹⁾ čteme: „Sen z Morialda jsem měl pořád v paměti. Opakoval se mi vícekrát a jasněji, proto jsem ho začal brát vážně. Měl jsem si zvolit kněžský stav, ke kterému jsem cítil náklonnost. Ale stát se knězem znamenalo chodit ještě jeden rok do veřejné školy (»třídy rétoriky«), pak by bylo třeba vstoupit do semináře a šest let studovat na vysokoškolské úrovni. Studium bylo náročné (to by zvládl) a drahé (to ho uvádělo do těžkých rozpaků). Neodvažoval se říct své padesátileté matce, která každý peníz dělila na čtyři části: »Vydržuj mě ještě sedm let.«

Potom, co všechno dlouho promýšlel, se odebral pěšky do Castelnova, navštívit faráře dona Dassana a poprosil ho o nutné dokumenty, aby mohl vstoupit k františkánům v Chieri. Pan farář se cítil, jako by spadl z oblaků: »Jan Bosco v klášteře? Promyslel sis to dobře? Mluvil jsi o tom se svou matkou?« Jan mu vyložil všechno, o čem přemýšlel. Necítil se na to, aby zvládl sedm let studia bez nějaké cizí pomoci. Poplatky, které by musel platit každý

měsíc, by byly vysoké a jeho matka měla padesát let a jeho bratr měl děti, měl dcerušku a brzy přijdou děti další. Řekl také, že už mluvil s některými otci františkány z Chieri, že ho velice rádi přijmou, že bude moci u nich klidně dokončit studia a stát se františkánským knězem. Od okamžiku vstupu do kláštera nebude muset platit ani liru.“

„Chci mluvit s tvou matkou“

Don Dassano vyslechl tyto důvody, ale myslel na úplně jinou věc. Myslel na Markétu, která v posledních letech vypěla hodně kvůli Janovi, aby se stal knězem. Měla tedy právo, aby se její syn nyní o ni postaral. Čtvrté přikázání nám

říká: „Miluj svého otce a svou matku.“ Naléhal na Jeníka také kvůli tomu. Veliká farnost, kde by byl on určitě výborným farářem a jeho matka by s ním mohla strávit poslední

léta svého života v klidu – to se mu zdálo důstojným závěrem, a za druhé – bylo by to podle Božího přikázání. Řeholní oděv bratra a poslušnost by ho poslaly kdoví kam, to by se mu zdálo jako ošklivý žert pro jeho starou matku.

Řekl tedy Jeníkovi: „Dřív než ti dám dokumenty, chci jít a promluvit si s tvou matkou.“ Sotva mu to povinností dovolily, šel na statek Sussambrino a u sklenky dobrého vína (jak se to tehdy dělalo) mluvil jasně a nahlas s Markétou: „Váš Jeník mě požádal o dokumenty potřebné k tomu, aby mohl vstoupit k františkánům. Přijali by ho velice rádi a umožnili by mu ukončit studia zdarma. Já proti tomu v zásadě nic nemám, i když se mi zdá, že Jeník je víc vhodný pro pastorační práci ve farnosti, protože to umí dělat tak, že ho mají lidé rádi. Ale aby byla jasná jedna věc, Markéto. Vy nejste bohatá a jste teď v pokročilých letech. Syn farář, kdybyste již nemohla pracovat, vám bude moci více pomoci, ale syn řeholní bratr je pro vás ztracený. Jsem přesvědčen, že byste ho měla odradit od tohoto rozhodnutí, a zdá se mi, že byste mu to měla říci kvůli svému dobru.“

Do konce vojny také působil jako stavař ve Vyškově a Rajhradě a pak ještě skončil v dolech u Dolní Suché. Propuštěn z armády byl až na konci roku 1953 pod souhlasem, že bude pracovat brigádnicky na dole Dukla. Odtud byl propuštěn po více než půl roce ze zdravotních důvodů.

V padesátých letech ještě s přítelem Františkem Čechem obnovil na další tři roky své sliby v salesiánské kongregaci, ale pak je již znovu neobnovil. Nejdříve se věnoval kultuře (byl tlumočnickem státního divadla), později se začal více věnovat psychologii. Protože přišel v roce 1950 o své maturitní vysvědčení, absolvoval dálkové studium na střední odborné škole knihovnické v Brně. Následně chtěl pokračovat ve studiu na fakultě osvěty a novinářství v Brně, ale ta byla náhle zrušena a převedena pod Filosofickou fakultu Univerzity Karlovy. Zde v roce 1972 udělal ještě jako jeden z posledních státnice bez zkoušky z marxismu-leninismu. Roku 1975 složil rigorózní zkoušky prací *Lidové školy v lidově-demokratických státech* (titul PhDr.). V letech 1975–1989 pracoval na Hutnickém institutu, kde se na základě pracovních úkolů dále vzdělával v oblasti výpočetní techniky.

Se svojí manželkou Martou vychoval dva syny. Po roce 1990 se prostřednictvím svého bývalého spolužáka Františka Mrtvého seznámil s aktivitami Mariánského kněžského hnutí a roku 1993 se stal součástí týmu lidí (mezi nimi Josef Vlček a PhDr. Radomír Malý), kteří začali v Brně vytvářet nový týdeník, jenž dostal název *Světlo*. Roku 1998 došlo k zásadní změně – redakce byla převedena z Brna do Olomouce a v pozici šéfredaktora namísto PhDr. Radomíra Malého stanul pan Josef Vlček a Lubomír Štula se stal výkonným redaktorem a hlavním příspěvatelem. Ve Světle zůstal až do října 2012, kdy došlo k obměně redakce.

Poté až do své letošní hospitalizace v nemocnici provozoval vlastní internetové stránky, kterými se snažil pravdivě informovat o dění v církvi a nabízet zajímavý materiál pro duchovní život v duchu Tradice, za jejíž zachování usilovně bojoval.

*Odpočinutí věčné dej mu,
ó Pane, a světlo věčné ať mu svítí!
Ať odpočívá v pokoji!
Amen.*

Maminka Markéta poslouchala s úctou slova pana faráře, ale cítila, jak v ní roste veliká hořkost. Pan farář se tedy až doposud domníval, že ona pomáhala Jeníkovi, aby se stal knězem, a přitom myslela na sebe. Na zabezpečení ve stáří. Ona však na to ve skutečnosti nikdy nepomyslela. Čím víc o tom přemýšlela, tím víc v ní rostla hořkost. Na druhý den ráno se oblékla, řekla ostatním, že jde navštívit Jeníka, cestou během 15 kilometrů se modčila růženec.

Půl stránky napsané před více než sto lety

V tomto bodě v životopise, který se jmenuje „Život matky Markéty“, který napsal don Lemoyne v roce 1886 a který prohlédl sám Don Bosco, je půl stránky, které se nechci dotknout a nic tam nechci pozměnit:

„Přišla k synovi s úsměvem na rtech:

»Pan farář,« řekla Jeníkovi, »byl tak dobrý a navštívil mě, aby se mi svěřil, že se chce stát řeholníkem. Je to pravda?«

»Ano, maminko, domnívám se, že nebudete mít nic proti.«

»Já chci jenom jedno, aby sis dobře zvažil krok, který chceš udělat, a abys šel za svým povoláním a neohlížel se na nikoho. Jako první věc měj na paměti spásu své duše. Pan farář chtěl, abych ti vymluvila toto rozhodnutí vzhledem k tomu, že bych v budoucnu potřebovala tvou pomoc. Já ti však říkám: V této věci na mne nehleď, protože Bůh má být na prvním místě. Netrap se kvůli mně. Já od tebe nic nechci. Nic od tebe nečekám. Pamatuj si dobře: Narodila jsem se v chudobě, žila jsem v chudobě a chci také v chudobě umřít. Prohlašuji před tebou: Kdyby ses rozhodl stát se diecézním knězem a naneštěstí by ses stal bohatým, nepřijdu k tobě ani jednou na návštěvu, dokonce bych nikdy ani nevstoupila do tvého domu. Pamatuj si to dobře.«

Don Giulio Barberis, jeden z prvních salesiánů, svědčil pod přísahou při procesu beatifikace o Donu Boskovi toto: „Maminka Markéta řekla tato slova s takovou vážností, že jednou mi Don Bosco řekl, že ještě když měl šedesát let, živě cítil dojetí při pomýšlení na slova své matky.“

Mezi Jeníkovými přáteli byl i výborný křesťan, který se jmenoval Emanuele Savio. V těch dnech ho Emanuele viděl vyčerpaného a nerozhodného. Když

1 800 afrických dětí dostane po celý rok teplé jídlo díky výnosu z brněnského koncertu

Jedno hudební vystoupení, jedna velká změna – na benefičním koncertu Police Symphony Orchestra & Tomáše Kluse, který se konal 8. května 2023 v Bobyhall v Brně, se podařilo vybrat úžasnou finanční částku: bezmála jeden milion korun! A co je na tom nejlepší? Tato suma znamená, že se nám podaří nasytit 1 800 dětí v nejchudších regionech světa po celý školní rok. Náklady na celoroční podporu jednoho dítěte činí 550 Kč. Kdokoli si koupil vstupenku nebo v průběhu koncertu přispěl v hotovosti, dárcovskou SMS nebo převodem na účet, může se těšit z toho, že pomohl změnit životy tisíců dětí.

Všechny peníze z tohoto koncertu jsou určeny dětem. „Jsme hrdí na to, že peníze jsou využity přímo pro pomoc dětem z nejchudších a často zapomenutých koutů světa. Díky kvalitní stravě ve škole dostane daleko více dětí šanci na vzdělání. Navíc podporujeme lokální ekonomiku tím, že odebíráme suroviny od tamějších farmářů,“ připomíná zakladatel Mary's Meals Magnus MacFarlane-Barrow, který si brněnský koncert, pořádaný českou pobočkou, nenechal ujít.

Mary's Meals je charitativní organizace, která působí již více než 20 let. Naším cílem je zajistit jedno teplé jídlo denně do škol pro děti žijící v nejtěžších podmínkách. To znamená, že děti nehladoví, mohou získat vzdělání a zároveň dostávají naději na lepší budoucnost. Takto se nám daří zajistit jídlo na každý školní den pro téměř 2,5 milionu dětí v 18 zemích světa a věříme, že čísla budou dál růst. Na naši pomoc čekají další miliony dětí. Naše činnost je efektivní a udržitelná, a to mimo jiné díky stovkám dobrovolníků, kteří působí i v zemích, kde pomáháme.

„Při této příležitosti bychom rádi poděkovali všem dárcům, kteří naši činnost dlouhodobě podporují, a našim úžasným dobrovolníkům, kteří se podíleli na přípravě koncertu a propagaci akce. Bez jejich obětavé práce by tento úžasný výsledek nebyl možný. Lepší oslavu 5 let působení Mary's Meals v České republice jsem si nemohla přát,“ uzavírá Lucy Nečaslová, spoluzakladatelka české pobočky Mary's Meals.

Děkujeme tímto všem za podporu a věříme, že se nám společně podaří pokračovat v naší misi pomáhat dětem v nejchudších oblastech světa.

*Ing. Marek Telička, tiskový mluvčí Mary's Meals ČR
marek.telicka@marysmeals.org (Redakčně upraveno)*

byl informován o důvodech, tak mu řekl: „Proč se neporadíš s donem Cafassem? Je to nejlepší kněz, jaký se kdy narodil v Castelnovu. Má sice jenom 23 let, ale v Turíně je už duchovním rádcem mnoha velice důležitých lidí.“

Jeník se zachoval podle této rady. Don Cafasso vyslechl nadšené vyprávění o jeho ideálech a jeho těžkostech. S velikým klidem mu nakonec řekl: „Udělejte si poslední rok na veřejné škole. Pak vstupte do semináře. Boží Prozřetelnost vám dá poznat to, co bude od vás chtít. Co se týče peněz, buďte klidný: někdo je opatří.“

V tom okamžiku se don Cafasso stal klidným a jasným rádcem Jana Boska. Tímto rádcem mu bude po celý život. „Někdo je opatří“ nejsou zbožná slova. Don Cafasso (je zpovědníkem mnoha bohatých lidí, křesťanů) mu umožní na-

lézt v nejpotřebnějších okamžicích peníze „nutně potřebné“. Don Lemoyne uzavírá toto pojednání o životě Dona Boska následujícími slovy: „Když matka pochopila poslední rozhodnutí svého syna, tak byla rovněž spokojená, protože – ona to říkala – ať se děje Boží vůle.“

(Pokračování)

*Redakčně upraveno
Pramen: BOSCO T., Maminka Markéta,
Život matky Dona Boska.
Překlad P. Jan Ihnát. Matice
cyrilometodějská s. r. o., Olomouc 2006.
(Kniha je vyprodaná.)*

Poznámky:

⁽¹⁾ *Memorie biografiche di Don Giovanni Bosco; 18 volumi. Od: Lemoyne, Amadei, Ceria.*

Protagonista hlásání – Duch Svatý

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

protože jedině skrze něj, Ducha Svatého, lze přijmout Kristovo poslání a uskutečňovat je (srov. Jan 20,21-22). Apoštolové zůstávají ze strachu zavření ve večeradle, dokud nepřijde den Letnic a Duch Svatý na ně nesestoupí (srov. Sk 2,1-13). A v tu chvíli strach zmizí a jeho mocí tito povětšinou nevzdělaní rybáři změni svět. „Ale vždyť neumějí mluvit!“ Avšak slovo Ducha, síla Ducha je vede, aby změnil svět. Hlásání evangelia se tedy uskutečňuje pouze v síle Ducha, který předchází misionáře a připravuje srdce: On je „motorem evangelizace“.

To objevujeme ve Skutcích apoštolů, kde je na každé stránce patrné, že protagonistou hlásání není Petr, Pavel, Štěpán nebo Filip, ale je jím Duch Svatý. Také ve Skutcích apoštolů je vylíčen jeden klíčový okamžik z počátků církve, který vypovídá o mnohém i pro nás. Tehdy, stejně jako dnes, se vedle útěchy vyskytovala i soužení, krásné i nepěkné časy, radosti provázely starosti, zkrátka bylo zde obojí. Zejména jedna z obav se týkala toho, jak naložit s pohany, kteří přišli k víře, s těmi, kteří například nepatřili k židovskému národu. Byli nebo nebyli povinni dodržovat předpisy Mojžišova zákona? Pro tyto lidi to nebyla žádná podružnost. Vytvořily se tak dvě skupiny: jedněch, kteří dodržování Zákona považovali za nezbytné, a druhých, kteří je za nezbytné nepovažovali. Apoštolové se kvůli rozlišení této otázky sešli na takzvaném „jeruzalémském koncilu“, prvním v dějinách. Jak toto dilema vyřešit? Bylo možné hledat vhodný kompromis mezi tradicí a novostí: některá pravidla se dodrží a jiná se vynechají. Apoštolové se však neřídí touto lidskou moudrostí, aby hledali diplomatickou rovnováhu, ale přizpůsobují se působení Ducha, který je předešel a sestoupil na pohany stejně jako na ně.

A tak odstraňují téměř všechny povinnosti spojené se Zákonem. Když sdělují konečná rozhodnutí, píší, že byla učiněna „Duchem Svatým a námi“ (srov. Sk 15,28). Řešení vynesl „Duch Svatý s námi“ – a tak apoštolové vždy jednají. Společně, bez rozdělení, i když mě-

li různé stupně vnímavosti a názory, naslouchali Duchu. A Duch učí jednu věc, platnou i dnes: každá náboženská tradice je užitečná, pokud usnadňuje setkání s Ježíšem. Mohli bychom říci, že historické rozhodnutí prvního koncilu, z něhož těžíme i my, bylo motivováno principem, principem hlásání: vše v církvi má být přizpůsobeno požadavkům hlásání evangelia; nikoli názorům konzervativců nebo pokrokařů, ale tomu, aby Ježíš zasáhl do života lidí. Proto je třeba každou volbu, zvyk, strukturu a tradici hodnotit do té míry, do jaké prospívá hlásání Krista. Když se v církvi objevují určitá rozhodnutí, například ideologické rozdělení: „Jsem konzervativní, protože... Jsem progresivní, protože...“, zamysleme se: Kde je však Duch Svatý? Dávejte pozor, neboť evangelium není ideou, ideologií: evangelium je hlásání, které se dotýká srdce a nutí k jeho změně, ale pokud se utíkáte k ideji, k ideologii, ať už pravé, levé nebo středové, děláte z evangelia politickou stranu, ideologii, klub. Evangelium vždy dopravá tuto svobodu Ducha, který v člověku působí a vede jej vpřed. Nakolik se dnes potřebujeme chopit této svobody evangelia a dát se Duchem vést vpřed!

Takto Duch vždy vrhá světlo na cestu církve. Ve skutečnosti není jen světlem srdcí, je světlem, které vede církev: přináší jasnost, pomáhá rozpoznávat a rozlišovat. Proto je třeba ho často vyzývat... Jako církev totiž můžeme mít dobře vymezené časy a prostory, dobře organizovaná společenství, instituty a hnutí, avšak bez Ducha Svatého jim schází duše. Organizace nestačí: Duch dává církvi život. Pokud se k němu církev nemodlí a nevzývá ho, uzavírá se do sebe, do sterilních a vyčerpávajících debat, do únavných polarizací, zatímco plamen poslání uhasíná. Je velmi smutné vidět církev, jako by byla pouhým parlamentem. Nikoli, církev je něco jiného. Církev je společenství mužů a žen, kteří věří a hlásají Ježíše Krista, ale jsou poháněni Duchem Svatým, nikoli vlastními důvody. Ano, používá se rozum, ale Duch přichází, aby ho osvětil

a pohnul. Duch nás nutí vyjít ven, podněcuje nás k hlásání víry, aby nás ve víře utvrdil, podněcuje nás k misi, abychom našli, kdo jsme. Proto apoštol Pavel doporučuje: „Nezhášejte (oheň) Ducha“ (1 Sol 5,19), nezhášejte Ducha. Modleme se k Duchu často, vzývejme ho, prosme ho každý den, aby v nás zažehl své světlo. Dělejme to před každým setkáním, abychom se stali Ježíšovými apoštolu u lidí, které najdeme. Nezhášejte Ducha v křesťanském společenství a také v nitru každého z nás.

Draží bratři a sestry, znovu a opětovně jako církev vycházejme z Ducha Svatého. „Je nepochybně důležité, abychom v našem pastoračním plánování vycházeli ze sociologických průzkumů, analýz, seznamů obtíží, očekávání, a dokonce i stížností, to vše musíme udělat, abychom se dotkli reality. Mnohem důležitější je však vycházet ze zkušenosti Ducha: to je skutečné východisko. A proto je třeba takové zkušenosti hledat, vyjmenovávat, studovat, interpretovat. To je základní princip, který se v duchovním životě nazývá prvenstvím útěchy nad neútěchou. Nejdříve je tu Duch, který utěšuje, oživuje, osvěcuje, hýbe; pak přijde i neútěcha, utrpení, temnota, ale principem, jak se v této temnotě řídit, je právě světlo Ducha.“ (C. M. Martini, *Evangelizace v útěše Ducha*, 25. září 1997.) To je důležitá zásada, jak se řídit ve věcech, kterým člověk nerozumí, ve zmatcích, v mnohé temnotě. Ptejme se sami sebe, zda se tomuto světlu otevíráme, zda mu dáváme prostor: Vzývám Ducha? Ať si každý odpoví sám v sobě. Kolik z nás se modlí k Duchu? „Ne, Otče, modlím se k Panně Marii, ke svatým, modlím se k Ježíši, někdy se modlím Otčenáš, modlím se k Otcí.“ – „A k Duchu? Nemodlíš se k Duchu, který hýbe tvým srdcem, který tě vede kupředu, utěšuje tě, podněcuje tě v touze evangelizovat, pokračovat v misi?“ Zanechávám vám tuto otázku: Modlím se k Duchu Svatému? Nechávám se vést právě jím, který mě vyzývá, abych se neuzavíral do sebe, ale abych přinášel Ježíše, abych svědčil o prvenství Boží útěchy před neútěchou světa? Kéž nám to dá pochopit Panna Maria, která tomu dobře rozumí!

Zdroj: <https://www.vaticannews.va/cs>
(Redakčně upraveno)

Pondělí 12. 6. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Petr Larva – sklářský výtvarník
6:30 Pákistán: Svoboda pro zajaté **7:00** V pohorách po horách: Pavlovské vrchy **7:10** Jde o život (2. díl): Modlitba I. **8:45** Groteský Harolda Lloyda: Risknout to **9:10** Zachraňme kostely: Poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skocích u Žlutic **9:35** Outdoor Films s Kateřinou Koulákovou alias Kaczi (94. díl): Cestování se zpěvem a hudbou **11:00** Portréty krajiny **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Příběhy odvahy a víry: Osud Abby Abrikosové (17. díl): Slib oběti **13:20** Stíny nad Libavou **14:05** Dobrodružství před kamerou **15:15** Noční univerzita: RNDr. Jiří Grygar, CSc. – Nepotřebná astronomie aneb Jednou z ní budou vlády vybírat daně **16:40** V souvislostech **17:00** Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst! **17:15** Železné hory [P] **18:05** Sedmihlášky (41. díl): O Kačenkách, Kateřinkách **18:10** Hermie a přítel v nouzi **18:20** Epydemye na Mohelnickém dostavníku 2016 **19:05** Setkání: Václav Slavík – městské muzeum a stolová hora Vladař **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Nebojte se strachu **19:45** Přejeme si... **20:05** Kulatý stůl: Boromejky slaví 30 let od navrácení nemocnice [L] **21:30** Poutníci času: S Marií Magdalénou Brázdil **21:45** Filipov **22:00** Dobrodružství před kamerou **23:05** Slezská Lilie 2014: koncert Johna Schlitte **0:15** Železné hory **0:50** Setkání: Radovan Gaudyn – kaple sv. Wolfganga v Horní Krupce **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 13. 6. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Jiří Kotalík – historik architektury
6:25 Kmočhův Kolín 2019: Průvod kapel městem **7:30** Stíny barbarské noci **8:10** Dokořán: S Matyasem Novákem **9:10** V souvislostech **9:30** Groteský Bustera Keatona: Frigo na mašině **10:50** Noční univerzita: Milona von Habsburg – Setkání příznivců Mary's Meals **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Jak si mě našel Antonín z Padovy **13:30** Zambijský Bambo **14:05** Expedice – ptáci Třeboňska **14:30** Na startu **14:50** Mezi pražci: Červen 2023 **15:35** Kaplani naděje: Sr. Anna Vendula Malichová **16:00** Muzikanti, hrajte **16:35** Slovanský Velehrad **17:00** Dokořán: S Michaelou Šojdrou **18:05** Sedmihlášky (41. díl): O Kačenkách, Kateřinkách **18:10** Hermie soutěží **18:20** Animované biblické příběhy: Mesiáš přichází **18:50** Setkání: Olga Haláková – Bečov nad Teplou **18:55** Zpravodajské Noeviny: 13. 6. 2023 [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Dědek a jeho kreslený svět: Lesk a bída fantazie **19:35** V pohorách po horách: Schareck – Vysoké Taury **19:45** Přejeme si... **20:05** Výpravy do divočiny: Výzkum drobných savců [L] **21:10** Terra Santa News: 7. 6. 2023 **21:30** Duchovní krajina Novohradských hor: Pohoří na Šumavě **22:05** Má vlast: Mořice **23:00** Jak to vidí...: Tomáš Halík **0:15** Letem jazzem (11. díl): Jak se hraje, když se nehraje? **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 14. 6. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Pavel Smetáček – jazzman a diplomat **6:25** Zpravodajské Noeviny: 13. 6. 2023 **6:45** Noční univerzita: RNDr. Jiří Grygar, CSc. – Nepotřebná astronomie aneb Jednou z ní budou vlády vybírat daně **8:10** Šajtar: Třebovícký koláč 2018 **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:00** Ostravské kulturní stopy – Počátky bibliofilství v Ostravě **10:25** Goralská obec Čierne **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Domov nosíme v sobě: Chodské slavnosti 2016 **14:25** Jungle Beat – O Amazonii **14:40** Dům ze skla? **15:45** Na elektrokole na st. hrad Liptov **16:00** Zpravodajské Noeviny: 13. 6. 2023 **16:20** Jak

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

potkávat svět: S multiinstrumentalistou Michalem Žáčkem **17:40** ARTBITR – Kulturní magazín: Cyklus Jeruzalém méně známý – sv. Jan Křtitel **18:05** Sedmihlášky (41. díl): O Kačenkách, Kateřinkách **18:10** Hermie a jeho přátelé: Buzbyho plážová párty **18:20** Transport **18:55** Terra Santa News: 14. 6. 2023 [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Dejte mu moc a zblbne **19:45** Přejeme si... **20:05** Když bolí duše [L] **21:10** Adorace [L] **22:00** Noční univerzita: Jindřich Štreit – Ze tmy do světla [P] **23:05** Bazilika s tajemným světlem (3. díl): Mučednická bazilika **23:15** Generální audience papeže Františka **23:40** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 15. 6. 2023

6:05 Léta letí k andělům (55. díl): Lubomír Brabec – kytarový virtuos **6:25** Duchovní malby: Zmrtvýchvstání **6:45** Padající andělé **7:15** Mistr houslař z Jestřabí **7:35** Ghana – Město Boží **8:05** Terra Santa News: 14. 6. 2023 **8:25** Duchovní krajina Novohradských hor: Pohoří na Šumavě **9:10** Harfa Noemova: Josef Špaček hraje sólo **9:35** Groteský Laurela a Hardyho: Už zas je tady **10:00** Kulatý stůl: Válka, mír a naše zodpovědnost **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Dokořán: S Matyasem Novákem **13:35** Generální audience papeže Františka **14:05** Za obzorem: Viktor Velek – kniha o historii Ostravy [P] **14:35** Hana a Petr Ulrychovi & Javory Beat na Folkových prázdninách **15:45** V pohorách po horách: Pavlovské vrchy **16:00** Zpravodajské Noeviny: 13. 6. 2023 **16:20** Na startu **16:40** Když bolí tělo: Prevence Parkinsonovy nemoci **17:40** Setkání: Antonín Tesařík – kostel Nanebevzetí Panny Marie v Mikulčicích a Archeopark Mikulčice **18:05** Sedmihlášky (41. díl): O Kačenkách, Kateřinkách **18:10** Hermie a jeho přátelé: Buzbyho hláskovací soutěž **18:15** Ovečky: 11. neděle v mezidobí [P] **18:45** Na půli cesty **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Empatie nezabije **19:45** Přejeme si... **20:05** Cvrlikání: Zdeněk Vřešťál [L] **21:15** Kaplani naděje: P. Antonín Klaret Dabrowski **21:25** Za obzorem: Viktor Velek – kniha o historii Ostravy **22:00** Pod lampou [P] **0:05** Večer chval: Živá modlitba a chvála – skupina Efof **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 16. 6. 2023

6:05 Léta letí k andělům (57. díl): Jan Graubner – metropolita moravský **6:30** Jde o život (3. díl): Modlitba II. **8:05** Milovat až do zapomnění **9:10** Dědek a jeho kreslený svět: Zamilování mimoni **9:15** O Markétě – Chodské oratorium: Chodské slavnosti 2014 **10:20** Dům ze skla? **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Epydemye na Mohelnickém dostavníku 2016 **13:35** Jan Bula – Mučednická smrt a proces blahověření **14:05** Honduras – Texiguat, zapomenutá komunita **14:35** Když bolí duše **15:40** Práce jako na

koste **16:00** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka: Vranovsko – Bítov – Bílý kříž **16:30** O kom, o čem: O tvorbě Bukovinských Slováků **16:50** Výpravy do divočiny: Výzkum drobných savců **18:05** Sedmihlášky (41. díl): O Kačenkách, Kateřinkách **18:10** Kudrnáč Hermie **18:15** Groteský Harolda Lloyda: On na divokém západě **18:45** Láska [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Nebojte se strachu **19:45** Přejeme si... **20:05** Kulatý stůl: Boromejky slaví 30 let od navrácení nemocnice [L] **21:30** Poutníci času: S Marií Magdalénou Brázdil **21:45** Filipov **22:00** Dobrodružství před kamerou **23:05** Slezská Lilie 2014: koncert Johna Schlitte **0:15** Železné hory **0:50** Setkání: Radovan Gaudyn – kaple sv. Wolfganga v Horní Krupce **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 17. 6. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Jana Dominika Bohušová – dominikánka **6:25** Kmočhův Kolín 2019: Dechový orchestr ZUŠ VI. Ambrose Prostějov **7:05** Zambie: Kazatelé na cestě **7:35** Plečnickův kostel sv. Františka v Lublani **7:45** Sedmihlášky (41. díl): O Kačenkách, Kateřinkách **7:50** Ovečky: 11. neděle v mezidobí **8:15** Hermie a přátelé: Ztracený komáří poklad **8:50** Strýček Emu: Duha **9:00** Animované biblické příběhy: Mesiáš přichází **9:40** ARTBITR – Kulturní magazín: Cyklus Jeruzalém méně známý – sv. Jan Křtitel **9:50** Flešbky – Godzone podcast (12. díl): Eva Hřešková – Nejdřív začni chválit doma v komůrce **10:20** Viac ako pieseň (3. díl): Kapela ESPÉ a pieseň Vířaz **10:32** Noční univerzita: Janette Oubrechtová – Ženy mocné, ženy křehké **11:02** Se salesiány na jihu Madagaskaru: IJELY – Misijní stanice na náhorních rovinách **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Duchovní menu: Záznam mše svaté z baziliky Santa Maria Maggiore, Řím 2019 **13:35** Pod lampou **15:35** Duchovní malby: Petr a Pavel **16:00** Co se v mládí naučíš: Rožnovské slavnosti 2021 **17:00** Na křídlech andělů **17:25** Příběhy odvahy a víry: Profesorka Valentina Puziková (18. díl): 80 let tajnou řeholnici **18:00** Slovo na neděli: 11. neděle v mezidobí [P] **18:20** Harfa Noemova: Francis Jean Marcel Poulenc – Gloria pro soprán, smíšený sbor a orchestr **18:45** Kriváň **18:55** V souvislostech [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:45** Přejeme si... **20:05** Outdoor Films [P] **21:35** V pohorách po horách: Slezské Beskydy [P] **21:50** Sabina **23:45** Jak potkávat svět: S Miroslavem Donutilem **1:25** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 18. 6. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Jiří Karas – diplomat **6:25** Koncert manželů Radových **7:20** V pohorách po horách: Brdo – Chříby **7:30** Slovo na neděli: 11. neděle v mezidobí **7:50** Dům ze skla? **8:50** Groteský Bustera Keatona: Frigo slavný dům **9:20** Cvrlikání: Zdeněk Vřešťál **10:30** Mše svatá [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:25** Muzikanti, hrajte **14:05** Sabina **16:00** Noční univerzita: Jindřich Štreit – Ze tmy do světla **17:05** Kaplani naděje: Michal Hrnčiarik **17:20** Duchovní krajina Novohradských hor: Sklářské hutě [P] **18:00** Sedmihlášky: Hastrmani **18:05** Ovečky: 11. neděle v mezidobí **18:30** Animované biblické příběhy: Beránek Boží **19:00** Strýček Emu: Den otců [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Poutníci času: S Martinem Tolarem **19:45** Přejeme si... **20:05** Magazín Mary's Meals [P] **20:25** Dekalog IX.: Deváté přikázání **21:30** Má vlast: Štípa **22:55** Výpravy do divočiny: Výzkum drobných savců **23:55** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:15** Setkání: Eva Rajchmanová – Slováká chalupa v Dolních Bojanovicích **0:20** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 12. 6. o 20:20 hod.: A teraz čo? (Kedy mi platí sobotná omša za nedeľu?)

Platí mi sobotná svätá omša, aj keď by som teoreticky mohol ísť na svätú omšu aj v nedeľu? Moderátor: kňaz Ondrej Chrvála.

Utorok 13. 6. o 20:20 hod.: Na ceste v rodine

Každá rodina si nesie svoje radosti a žiaľ, na ktorých ich v dennodennej realite sprevádza Božia milosť.

Streda 14. 6. o 16:35 hod.: Dá sa to inak

Ako správne viesť dialóg? Ako veľmi je dôležité vedieť sa počúvať a úprimne sa zaujímať o toho druhého, snažiť sa ho pochopiť? Čo v mojej komunikácii môžem robiť inak? To sú otázky, na ktoré chceme v relácii „Dá sa to aj inak“ spoločne hľadať odpovede.

Štvrtok 15. 6. o 9:30 hod.: Na území Boha

Začiatkom roka 2011 prerastú nepokoje v africkom Pobreží Slonoviny do občianskej vojny. Pallotínska misia v mestskej štvrti Abidžanu – Yopouhone sa ocitá v ohnisku najťažších bojov. Keď vypukla panika, na misii sa ukrylo 4 000 vystrašených utečencov. Misionár

Zbigniew Kłos tieto dramatické chvíle dokumentuje svojou malou turistickou kamerou.

Piatok 16. 6. o 19:30 hod.:

Štafetová modlitba ruženca a svätá omša z Levoče

Priamy prenos z baziliky Navštívenia Panny Márie z Mariánskej hory v Levoči pri príležitosti celosvetovej štafetovej modlitby ruženca za posvätenia kňazov.

Sobota 17. 6. o 13:55 hod.:

Pavol VI. – nepochopený pápež

Dokument rozpráva o tom, ako pápež čelil tieňom nie len druhej svetovej vojny, ale aj vojne vo Vietname, ktorá rozdeľovala svet aj názory v Cirkvi samotnej.

Nedeľa 18. 6. o 16:15 hod.:

Pedro Poveda – Svetlo z Guadixu

Pedro Poveda – svätec, humanista, ale predovšetkým Kristov kňaz. Svojou mučeníckou smrťou na začiatku občianskej vojny v Španielsku vydal svedectvo viery.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

10. – 17. ČERVNA 2023

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 11. 6.		PO 12. 6.		ÚT 13. 6.		ST 14. 6.		ČT 15. 6.		PÁ 16. 6.		SO 17. 6.	
Antifona	919	1029	934	1045	1734	1953	964	1077	980	1096	772	870	1653	1870
Žalm	784	883	783	881	783	881	784	883	784	883	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	920	1029	935	1045	1734	1953	964	1078	981	1096	772	870	1653	1870
Antifony	920	1030	935	1046	950	1062	965	1079	981	1097	773	871	1014	1132
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	813	914	1014	1132
Krátké čtení a zpěv	923	1033	938	1049	1735	1954	969	1083	985	1101	773	871	1654	1871
Antifona k Zach. kantiku	698	788	939	1050	1735	1954	969	1083	1391	1563	774	872	1384	1551
Prosby	924	1034	939	1050	1724	1943	969	1084	985	1101	774	872	1655	1872
Závěrečná modlitba	698	788	939	1050	1390	1562	970	1084	1391	1563	774	873	1384	1551
Modlitba během dne:														
Hymnus	925	1035	940	1051	954	1067	970	1085	986	1103	1264	1402	1018	1137
Antifony	925	1036	940	1051	955	1068	971	1085	987	1103	775	873	1019	1138
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1265	1403	1019	1138
Krátké čtení	927	1038	943	1054	957	1070	973	1088	989	1106	775	873	1021	1141
Závěrečná modlitba	698	788	943	1054	957	1071	973	1088	990	1106	774	873	1022	1141
Nešpory:														
SO 10. 6.														
Hymnus	915	1024	929	1039	944	1056	1736	1955	975	1090	768	866	776	874
Antifony	916	1025	929	1040	945	1057	960	1073	976	1091	769	866	776	875
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	976	1091	769	867	776	875
Kr. čtení a zpěv	918	1027	933	1043	947	1060	1737	1956	979	1094	771	869	778	877
Ant. ke kant. P. M.	698	788	699	789	948	1060	1737	1956	979	1094	771	869	779	877
Prosby	918	1028	933	1044	948	1060	1731	1950	979	1095	771	869	779	877
Záv. modlitba	698	788	698	788	948	1061	1390	1562	980	1095	774	870	774	873
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1238	1374	1242	1379

Liturgická čtení

Neděle 11. 6. – 10. neděle v mezidobí

1. čt.: Oz 6,3–6
 Ž 50(49),1+8.12–13.14–15
 Odp.: 23b (*Kdo žije správně, tomu ukáží Boží spásu.*)
 2. čt.: Řím 4,18–25
 Ev.: Mt 9,9–13

Pondělí 12. 6. – ferie (v ostravsko-opavské diecézi: památka bl. Marie Antoníny Kratochvilové a druhů)

1. čt.: 2 Kor 1,1–7
 Ž 34(33),2–3.4–5.6–7.8–9
 Odp.: 9a (*Okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý.*)
 Ev.: Mt 5,1–12

Úterý 13. 6. – památka sv. Antonína z Padovy

1. čt.: 2 Kor 1,18–22
 Ž 119(118),129.130.131.132.133.135
 Odp.: 135a (*Ukaž, Pane, jasnou tvář svému služebníku!*)
 Ev.: Mt 5,13–16

Středa 14. 6. – ferie

1. čt.: 2 Kor 3,4–11
 Ž 99(98),5.6.7.8.9
 Odp.: srov. 9c (*Svatý jsi, Hospodine, náš Bože!*)
 Ev.: Mt 5,17–19

Čtvrtek 15. 6. – nezávazná památka sv. Víta

1. čt.: 2 Kor 3,15–4,1.3–6
 Ž 85(84),9ab+10.11–12.13–14
 Odp.: srov. 10b (*Velebnost Páně bude sídlit v naší zemi.*)
 Ev.: Mt 5,20–26

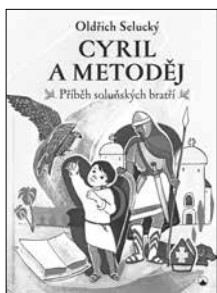
Pátek 16. 6. – slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

1. čt.: Dt 7,6–11
 Ž 103(102),1–2.3–4.6–7.8+10
 Odp.: 17a (*Hospodinova láska od věků pro ty, kdo se ho bojí.*)
 2. čt.: 1 Jan 4,7–16
 Ev.: Mt 11,25–30

Sobota 17. 6. – památka Neposkrvněného Srdce Panny Marie

1. čt.: Iz 61,9–11
 1 Sam 2,1.4–5.6–7.8abcd
 Odp.: srov. 1a (*Mé srdce jásá v Bohu, mém spasiteli.*)
 Ev.: Lk 2,41–51

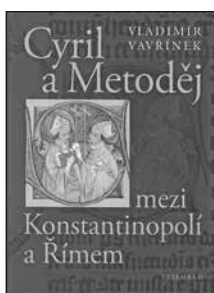
SV. CYRIL A METODĚJ

CYRIL A METODĚJ • PŘÍBĚH SOLUŇSKÝCH BRATRŮ
Text a ilustrace Oldřich Selucký
Odpovědná redaktorka Markéta Protivánková

Knížka podhaluje nejmenším čtenářům barvitý životní příběh soluňských bratrů. Ukazuje, jak důležité je najít ve správný čas odvahu k rozhodnutí a věřit, že nás při tom dobrý Bůh neopustí. Kniha byla vydána za podpory pana Josefa Hájka.

Karmelitánské nakladatelství ve společnosti KatMedia, s. r. o.
Váz., 210x285 mm, 32 stran, 249 Kč

CYRIL A METODĚJ MEZI KONSTANTINOPOLÍ A ŘÍMEM
Vladimír Vavřínek • Odpovědná redaktorka Radka Fialová

Známy český byzantolog vypráví příběh cyrilometodějské misie. Zsvěcené líčí byzantské prostředí, z něhož oba soluňští bratři, Cyril (Konstantin) a Metoděj, na Velkou Moravu přišli, vysvětluje motivy jejich vyslání i roli, kterou sehráli v utváření tamní společnosti. Autor dále ukazuje, jak osudy jejich misie souvisely nejen s bojem moravských vládců o nezávislost jejich státu na franské říši, ale i s velmocenským zápasem konstantinopolského patriarchátu a římské kurie o církevní jurisdikci nad územím někdejšího Illyrika, konkrétně nad nově christia-

nizovaným Bulharskem. V neposlední řadě osvětluje původnost a jedinečnost kulturního díla Cyrila a Metoděje, zvláště vytvoření slovanského písemnictví a zavedení slovanského jazyka do liturgie. Vyzdvihuje přitom význam skutečnosti, že Slované žijící tehdy na našem území se stali prvním evropským národem, do jehož jazyka bylo přeloženo Písmo svaté - Bible. V závěru pak stručně nastiňuje, nakolik se tento jedinečný počín stal základem kulturního a duchovního života jižních a později i východních Slovanů a jakou roli cyrilometodějská tradice sehrála v různých historických etapách našich národních dějin.

Vyšehrad ve společnosti Albatros Media a. s.

Druhé rozšířené vydání • Váz., přebal, A5, 400 stran + 16 stran barevné obrazové přílohy, 499 Kč

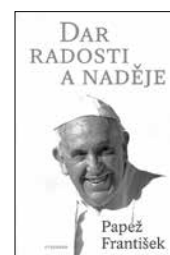
Z PROMLUV PAPEŽE FRANTIŠKA

DAR RADOSTI A NADĚJE

Papež František • Z italštiny přeložila Jana Gruberová
Odpovědná redaktorka Radka Fialová

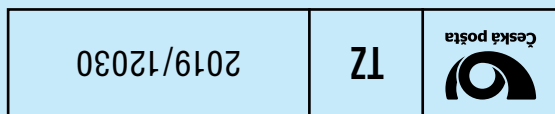
Ve vybraných promluvách, které najdete na stránkách této knihy, přináší papež František radostnou zvěst o znovuzrození každému člověku. V knize rozčleněné do osmi kapitol rozebírá hlubokými a velmi lidskými slovy téma radosti s vědomím, že skutečná radost není pomíjivý pocit ani iluzorní protilátka pro ty, kdo ignorují utrpení: rodí se z konkrétní naděje, o kterou nás nikdo a nic nemůže připravit.

Vyšehrad ve společnosti Albatros Media a. s.
Váz., přebal, 135x205 mm, 192 stran, 349 Kč

Objednávky knih - tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Oznamujeme, že byly spuštěny nové webové stránky Matice cyrilometodějské s. r. o., a to pod původní adresou www.maticecm.cz.

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.